

האקלים של ארץ־ישראל קבוע וסדיר. גם השיגרה הביורוקרטית של מדינת ישראל אל קבועה וסדירה. בכל חודש נובמבר, מתחילים גשמי־זעף לרדת. זה קבוע. ובכל פעם באים גשמים אלה כהפתעה גמורה לפקידים. גם זה קבוע. כך קרה גם השבוע. הגשמים הגדולים התחילו, וכל מנגנוני המדינה והעיריות הופתעו לחלוטין. הביוב היה סתום. הרחובות בשכונות העוני הפכו לאפיקי נחלים. הטלפונים התקלקלו. הרמזורים חדלו מלפעול. בכל מיקרה הופיעו השוטרים כעבור שעה ומעלה. בני נתיים נוצרו פקקי־תנועה. רק דבר אחד היה חדש, השנה. כי בינתיים יצר משרד־התחבורה את „סיירת הבטיחות” — יחידת־ראווה משופעת בציד ובתקציב (שאיש לא אישר אותו). אולם כאשר נוצרו הפקקים הגדולים, נעלמה הסיירת כאילו טבעה בשלולית. צבא־הסאר של גד יעקובי, כוכב הרדיו והטלוויזיה לענייני תחבורה, בלט בהעדרו. וגם זה לא היה, איכשהו, מפתיע.

צה"ל

רמטכ"ל שכולם

יקראו לו דדו

אין מינוי חשוב יותר בישראל, אחרי ראש־הממשלה, מאשר מינוי הרמטכ"ל. כי הרמטכ"ל אינו רק המתכנן הראשי של צה"ל, היועץ הצבאי של הממשלה. הוא הרבה יותר מזה: הוא דמות היגור

רמטכ"ל מינוי דדו אחרי יוגוסלבי, יוגוסלבי

כית, המשפיעה בכל מעשיה ותנועותיה על רבבות צעירים, הקובעת את התדמית ה־מוסרית של הצבא, ובמידה רבה של המדינה כולה. ההייל הרמוקרטי. מכל הבחינות האלה, חיים בר־לב היה כימעט רמטכ"ל אידיאלי — הייל דמוקרטי הנשמע למרות האורחית, אי־מוסר שלא נרתע מהשיפת פגמים חמורים, דמות הינוכית ממדרגה ראשונה. ויחד עם זאת — הייל קרבי וקצין מטה, בעל תפיסה איסטרטגית. בארבע שנות כהונתו, זכה בר־לב להערכת רצה, אולי יותר מכל רמטכ"ל קודם בצה"ל. לא קל לבוא במקומו של איש כזה. יהיה זה מיבחו קשה ליורשה. טוהר הנשק. אולם לדוד (דדו) אלעזר יהיו כמה יתרונות, שיקלו עליו את המלאכה. הוא הוכן לתפקיד זה במשך זמן רב עליידי ידידו בר־לב, לידי־גוסלביה כמוהו. הוא השתפשף בכל התפקידים האפשריים. מאז ימי הפלמ"ח, הקרבות המרים של הראל על ירושלים, מלחמת־סיני, וכיבוש הגולן (המשך בעמוד 23)

הסיפור ה„דמיוני” של

שפורסם בשם „פרשת אלכסיס” -

אחרי שהוסרה ההסוואה ה„דמיונית”

התפרשה

יוניום לשם השלמת התמונה. הי פרטים הנכונים לקוחים מן המקור רות המוצרונים, הפירסומים בעת המישפט ומקורות אחרים. כמה מן הפרטים שלא פורסמו עדיון שונה, כדי למנוע גילוי שיטות מודיעין. מתוך הסיפור המקורי הושמטו כמה קטעים בדת־חשובים. הציור רים בעמודים אלה ליוו את הסיפור המקורי.

עתה, עם התרת פירטי הפרשה לפירסום, החזיט „העולם הזה” לפרסם מחדש את הסיפור כולו — אך הפעם עם השמות המקומות הנכונים. השמות האמיתיים מודי פכים באותיות שמנות, וזיהם, כי איתיות דקות וכפונריום, השמות שהופיעו בסיפור המקורי. סיפור זה כתוב בשיטה של ררי מאן היסטורי: תוך שימוש בפרטים הנכונים, והוספת פרטים דימי

ערב פסח, לפני שבוע שנים וחצי, פורסם „העולם הזה” את „פרשת אלכסיס”, סיפור דימוני־כביכז על רשת־ריגול יוונית שביצעה מעשיי חבלה בתורכיה. בצורה זו מסר דראשונה לציבור את פרטי־הפריטים של העסק־הבישי, שהסעיר כי אותם הימים את המדינה (ראה איגרת העורך לקורא בעמוד 2). אך ברור שרוב הקוראים לא יכלו דעת עד כמה הפרטים הם נכונים.

כפני עש, נימוסין של מארכת, מתכון להכנת אורו עם עלי־דפנת. „האמיני יום יבוא...” דלת האולפן נפתחה הרש. לונה שמה פתק על השולחן: „הבוס רוצה לדבר איתך. מיד!” אריאלה הרימה את גבות־עיניה המצויירות בתמיהה. בשפת־סימנים שאלה לסיבת הקריאה, נענתה במשיכת־כתף של אי־ידיעה. הצביעה על התקליט ונענתה שלונה תחליף אותה. עוד יש עשר דקות של תקליטים. כולם פטריוטיים. „האמיני יום יבוא...” אה, גברת אריאלה, כנסי, כנסי, אמר הבוס, כי

„האמיני יום יבוא / טוב יהיה מביח לד / לחבק אותך אבוא...” אריאלה בייגור (אריאנה אבגוראס) שמה את התקליט. הקי שיבה לצלילי הראשונים. תקליט מטופש. חשבה. פטריוטיים זול. מנגינה נדושה, שכבר נשמעה מאה פעמים. אבל כרגע יש דריי־שה לשירים לאומיים. הם מעניקים לחנונים הקטנים בתל־אביב (אתונה) תחושה של שותפות בגורל החיילים בננב. השדרנית השחרחרת עיוותה את פיה, כאילו בלעה גלולה מרה, ונטלה לידיה את המעטפה החומה, עליה היה רשום בכתב־ידה העקלקל: „פינת עקרת־הבית — 16 בחודש” היא עיל־עלה בדפים באירצון. השטיות הרגילות. עצות לשמירת הבגדים

אלכסיס”. מרסל היתה באמת חברה במועדון המוזכר בסיפור, התיידדה שם עם אנשי הצמרת־המיצרית, התפרסמה כספור־טאית מעולה. „מרסל” היה שמה המחתרתי. העיתונים המיצריים הקדישו לה עמודים רבים בימי המשפט, לא הסתירו את הערצתם.

מדסל ניניו - בדמיון ובמצ'אות ויקטוריה („מוסל”) ניניו, כפי שהופיעה בשער עיתון מצרי בעת המישפט (משמאל), ובציור של העולם הזה שליווה את „פרשת